

Sygn. akt: I C 1141/18 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 października 2018 roku

Sąd Rejonowy w Szczytnie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Małgorzata Banaszewska
Protokolant:	Starszy sekretarz sądowy Monika Nalewajk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 24 października 2018 roku w S.

sprawy z powództwa M. Z.,

przeciwko A. R.,

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej A. R. na rzecz powoda M. Z. kwotę 878,80 (osiemset siedemdziesiąt osiem złotych osiemdziesiąt groszy) złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 5 lipca 2018 roku do dnia zapłaty,

II. oddala powództwo w pozostałej części,

III. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 210 (dwieście dziesięć) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu,

IV. nadaje wyrokowi w pkt I i III rygor natychmiastowej wykonalności

Sygn. akt I C 1141/18

UZASADNIENIE

Powód M. Z. prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...) wniósł o zasądzenie od pozwanej A. R. kwoty 4.075,45 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu podniósł, że strony w dniu 10 lutego 2015 roku zawarły umowę na usługę dostępu do Internetu jaką powód świadczył w związku z prowadzoną przez siebie działalnością gospodarczą. Pozwana na podstawie tej umowy zobowiązała się do uiszczania opłat z tytułu użytkowania sieci wg. obowiązującego cennika do ostatniego dnia bieżącego miesiąca za miesiąc następny. Z uwagi na fakt, iż pozwana w okresie od 15 września 2015 roku do 15 maja 2017 roku nie uiszczała tych opłat powód pismem z dnia 25 maja 2017 roku wypowiedział pozwanej umowę i jednocześnie poinformował o postaniu nowego zobowiązania, którego podstawą był § 20 regulaminu, którego zapisy pozwana zaakceptowała zawierając umowę z powodem. W piśmie z dnia 25 maja 2017 roku powód wezwał pozwaną do zapłaty następujących kwot:

- 907,87 złotych tytułem zaległych opłat abonamentowych,

- 241,93 złote tytułem różnicy pomiędzy podstawową wartością opłaty instalacyjnej a wartością promocyjną,
- 2.120 złote tytułem różnicy pomiędzy podstawową wartością abonamentów a wartością promocyjną począwszy od daty rozpoczęcia umowy do dnia jej rozwiązania,
- 36 złotych stanowiącej opłatę za przygotowanie i wysłanie wezwań do zapłaty,
- 300 złotych tytułem opłaty za urządzenie teletransmisyjne.

Powód obok tak określonej należności głównej tj. 3.605,80 złotych domagał się zasądzenia odsetek skapitalizowanych na dzień poprzedzający wniesienie pozwu.

Pozwana A. R. zawiadomiona o terminie rozprawy nie stawiła się na termin rozprawy, nie złożyła odpowiedzi na pozew i nie zajęła żadnego stanowiska w sprawie.

Powód w piśmie z dnia 24 września 2018 roku wskazał sposób kapitalizacji odsetek od kwot wskazanych w pozwie. I tak twierdził, że dokonał kapitalizacji odsetek od:

- od kwoty 44 złote (opłata za wrzesień 2015 roku) od dnia 16 września 2015 roku do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu,
- od kwoty 106 złotych (opłata za wrzesień 2015 roku) od dnia 16 września 2015 roku do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu,
- od kwoty 44 złote (opłata za październik 2015 roku) od dnia 16 października 2015 roku do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu,
- od kwoty 106 złotych (opłata za październik 2015 roku) od dnia 16 października 2015 roku do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu,
- od kwoty 44 złote (opłata za listopad 2015 roku) od dnia 16 listopada 2015 roku do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu,
- od kwoty 106 złotych (opłata za listopad 2015 roku) od dnia 16 listopada 2015 roku do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu,
- od kwoty 44 złote (opłata za grudzień 2015 roku) od dnia 16 grudnia 2015 roku do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu,
- od kwoty 106 złotych (opłata za grudzień 2015 roku) od dnia 16 grudnia 2015 roku do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu,
- od kwoty 44 złote (opłata za styczeń 2016 roku) od dnia 16 stycznia 2016 roku do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu,
- od kwoty 106 złotych (opłata za styczeń 2016 roku) od dnia 16 stycznia 2016 roku do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu,
- od kwoty 44 złote (opłata za luty 2016 roku) od dnia 16 lutego 2016 roku do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu,
- od kwoty 106 złotych (opłata za luty 2016 roku) od dnia 16 lutego 2016 roku do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu,

- od kwoty 44 złote (opłata za marzec 2016 roku) od dnia 16 marca 2016 roku do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu,
- od kwoty 106 złotych (opłata za marzec 2016 roku) od dnia 16 marca 2016 roku do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu,
- od kwoty 44 złote (opłata za kwiecień 2016 roku) od dnia 16 kwietnia 2016 roku do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu,
- od kwoty 106 złotych (opłata za kwiecień 2016 roku) od dnia 16 kwietnia 2016 roku do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu,
- od kwoty 44 złote (opłata za maj 2016 roku) od dnia 16 maja 2016 roku do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu,
- od kwoty 106 złotych (opłata za maj 2016 roku) od dnia 16 maja 2016 roku do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu,
- od kwoty 44 złote (opłata za czerwiec 2016 roku) od dnia 16 czerwca 2016 roku do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu,
- od kwoty 106 złotych (opłata za czerwiec 2016 roku) od dnia 16 czerwca 2016 roku do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu,
- od kwoty 44 złote (opłata za lipiec 2016 roku) od dnia 16 lipca 2016 roku do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu,
- od kwoty 106 złotych (opłata za lipiec 2016 roku) od dnia 16 lipca 2016 roku do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu,
- od kwoty 44 złote (opłata za sierpień 2016 roku) od dnia 16 sierpnia 2016 roku do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu,
- od kwoty 106 złotych (opłata za sierpień 2016 roku) od dnia 16 sierpnia 2016 roku do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu,
- od kwoty 44 złote (opłata za wrzesień 2016 roku) od dnia 16 września 2016 roku do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu,
- od kwoty 106 złotych (opłata za wrzesień 2016 roku) od dnia 16 września 2016 roku do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu,
- od kwoty 44 złote (opłata za październik 2016 roku) od dnia 16 października 2016 roku do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu,
- od kwoty 106 złotych (opłata za październik 2016 roku) od dnia 16 października 2016 roku do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu,
- od kwoty 44 złote (opłata za listopad 2016 roku) od dnia 16 listopada 2016 roku do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu,
- od kwoty 106 złotych (opłata za listopad 2016 roku) od dnia 16 listopada 2016 roku do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu,
- od kwoty 44 złote (opłata za grudzień 2016 roku) od dnia 16 grudnia 2016 roku do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu,

- od kwoty 106 złotych (opłata za grudzień 2016 roku) od dnia 16 grudnia 2016 roku do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu,
- od kwoty 44 złote (opłata za styczeń 2017 roku) od dnia 16 stycznia 2017 roku do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu,
- od kwoty 106 złotych (opłata za styczeń 2017 roku) od dnia 16 stycznia 2017 roku do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu,
- od kwoty 44 złote (opłata za styczeń 2017 roku) od dnia 16 stycznia 2017 roku do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu,
- od kwoty 106 złotych (opłata za styczeń 2017 roku) od dnia 16 stycznia 2017 roku do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu,
- od kwoty 44 złote (opłata za styczeń 2017 roku) od dnia 16 stycznia 2017 roku do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu,
- od kwoty 106 złotych (opłata za styczeń 2017 roku) od dnia 16 stycznia 2017 roku do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu,
- od kwoty 44 złote (opłata za styczeń 2017 roku) od dnia 16 stycznia 2017 roku do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu,
- od kwoty 106 złotych (opłata za styczeń 2017 roku) od dnia 16 stycznia 2017 roku do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu,
- od kwoty 44 złote (opłata za styczeń 2017 roku) od dnia 16 stycznia 2017 roku do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu,
- od kwoty 106 złotych (opłata za styczeń 2017 roku) od dnia 16 stycznia 2017 roku do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu,
- od kwoty 44 złote (opłata za styczeń 2017 roku) od dnia 16 stycznia 2017 roku do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu,
- od kwoty 106 złotych (opłata za styczeń 2017 roku) od dnia 16 stycznia 2017 roku do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu,
- od kwoty 44 złote (opłata za luty 2017 roku) od dnia 16 lutego 2017 roku do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu,
- od kwoty 106 złotych (opłata za marzec 2017 roku) od dnia 16 marca 2017 roku do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu,
- od kwoty 44 złote (opłata za kwiecień 2017 roku) od dnia 16 kwietnia 2017 roku do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu,
- od kwoty 106 złotych (opłata za maj 2017 roku) od dnia 16 maja 2017 roku do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu.

Sąd, ustalił co następuje:

Powód M. Z. od dnia 1 lutego 2001 roku prowadzi w S. działalność gospodarczą pod firmą (...) i w ramach tej działalności świadczy usługi dostępu do Internetu.

W dniu 10 lutego 2015 roku powód i pozwana A. R. zawarli umowę promocyjną o świadczenie usług dostępu do Internetu. Przedmiotem zawartej umowy było wykonanie instalacji, włączenie jej do sieci i świadczenie przez powoda jako usługodawcę na rzecz pozwanej jako usługobiorcy usługi dostępu do Internetu w zakresie i na warunkach określonych w regulaminie lokalnej sieci. W dniu zawarcia umowy w lokalu pozwanej została wykonana instalacja i pozwanej przekazano do użytkowania: accesspoint, antenę kierunkową, sterowniki. Umowa została zawarta na okres 36 miesięcy od daty wykonania instalacji tj. 10 lutego 2015 roku. W § 3 umowy przewidziano 6 miesięcy darmowych

okresów rozliczeniowych wynikających z aktualnej promocji. Pozwana zobowiązała się do uiszczania po upływie tego okresu opłat z tytułu użytkowania sieci wg. obowiązującego cennika tj. w wysokości 44 złotych miesięcznie do ostatniego dnia bieżącego miesiąca za miesiąc następny.

Wartość opłaty instalacyjnej i opłat abonamentowych określone były w cenniku usług stanowiącym załącznik do umowy. I tak wartość podstawowa opłaty instalacyjnej wynosiła 700 złotych, wartość promocyjna opłaty instalacyjnej wynosiła 0 złotych, wartość podstawowa abonamentu wynosiła 150 złotych, wartość promocyjna 44 złote.

(dowód: wydruk z (...) k. 6, umowa promocyjna k. 7-8, protokół powykonawczy k. 11, cennik usług k. 12)

W Regulaminie Świadczenia Usługi (...) do (...) Sieci Komputerowej (...) w § 13 przewidziano, iż po zakończeniu umowy użytkownik ma obowiązek zwrotu urządzenia teletransmisyjnego w terminie 14 dni od dnia rozwiązania umowy, a gdy w terminie tym użytkownik urządzenia nie zwróci operator może według swego wyboru żądać zwrotu urządzenia albo zapłaty kwoty odpowiadającej jego zryczałtowanej wartości w chwili instalacji, określonej w cenniku. Nadto, w § 18 regulaminu przewidziano, że koszt przygotowania i doręczenia monitu dotyczącego zaległości w opłatach abonenckich oraz braku zwrotu urządzeń teletransmisyjnych określone są w cenniku. Zgodnie z zapisami cennika opłata za przygotowanie i doręczenie monitu/wezwania do zapłaty została ustalona na kwotę 12 złotych. W cenniku tym nie wskazano wysokości zryczałtowanej wartości urządzenie teletransmisyjnego.

Zgodnie z § 20 Regulaminu operator uprawniony był do rozwiązania umowy za 30-dniowym wypowiedzeniem w przypadku nieprzestrzegania przez użytkownika postanowień umowy, w szczególności zalegania przez użytkownika z płatnościami na rzecz operatora za co najmniej 30 dni licząc od dnia w którym użytkownik powinien był dokonać płatności. W takiej sytuacji operator uprawniony był do windykacji różnicy między podstawową wartością opłaty instalacyjnej a opłatą promocyjną oraz różnicy podstawowych wartości abonamentów od abonamentów promocyjnych pomniejszonych o proporcjonalne za okres od dnia zawarcia umowy do dnia jej rozwiązania. Oświadczenie o rozwiązaniu umowy abonenckiej pod rygorem nieważności miało być złożone na piśmie.

(dowód: regulamin świadczenia usługi dostępu do lokalnej sieci komputerowej (...) k. 9-10, cennik usług k. 12)

Pozwana nie uiszczala opłat abonamentowych w okresie od 15 września 2015 roku do 15 maja 2017 roku.

(bezsporne)

Powód pismem z dnia 20 września 2016 roku wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 607,96 złotych w terminie do dnia 27 września 2016 roku obejmującą nieuiszczone przez pozwaną opłaty abonamentowe za okres od 15 września 2015 roku do 15 września 2016 roku.

(dowód: wezwanie do zapłaty k. 17)

Powód pismem z dnia 24 stycznia 2017 roku wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 819,30 złotych w terminie do dnia 31 stycznia 2017 roku obejmującą nieuiszczone przez pozwaną opłaty abonamentowe za okres od 15 września 2015 roku do 15 stycznia 2017 roku opłaty za przesłane pozwanej wezwania do zapłaty.

(dowód: wezwanie do zapłaty wraz z dowodem doręczenia k. 18-19, k. 20-21)

Powód pismem z dnia 25 maja 2017 roku doręczonym pozwanej w dniu 29 maja 2017 roku złożył pozwanej oświadczenie o rozwiązaniu umowy za 30-dniowym okresem wypowiedzenia wskazując, że podstawą złożonego oświadczenia są nieuiszczanie przez pozwaną opłat abonamentowych na łączną kwotę 3.846,22 złote. Wezwał pozwaną do zapłaty tej kwoty wraz z odsetkami ustawowymi w wysokości 46,99 złotych.

(dowód: oświadczenie o rozwiązaniu umowy wraz z potwierdzeniem odbioru k. 13-14, k. 15-16)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo co do zasady zasługuje na uwzględnienie, co do wysokości zasadne jest jedynie w części.

Sąd w sprawie niniejszej wydał wyrok zaoczny, albowiem pozwana A. R. zawiadomiona o terminie rozprawy nie stawiła się na termin rozprawy i nie wypowiedziała się co do żądań pozwu.

W myśl przepisu art. 339 § 2 k.p.c. wydając wyrok zaoczny sąd przyjmuje za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Wydanie wyroku zaocznego nie zwalania więc sądu od badania roszczenia pod kątem jego zgodności z prawem. Sąd Najwyższy w stanowisku wyrażonym w wyroku z dnia 31 marca 1999 roku (I CKU 176/97, LEX nr 37430), podkreślił, że domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda przewidziane w art. 339 § 2 k.p.c. dotyczy wyłącznie strony faktycznej wyroku i nie obowiązuje w zakresie prawa materialnego. Obowiązkiem sądu rozpoznającego sprawę w warunkach zaoczności jest zawsze rozważenie, czy w świetle przepisów prawa materialnego twierdzenia strony powodowej uzasadniają uwzględnienie żądania.

Stan faktyczny w sprawie został ustalony w oparciu o dokumenty przedłożone przez stronę powodową i w oparciu o ten materiał dowodowy niewątpliwym jest fakt, że strony w dniu 10 lutego 2015 roku zawarły umowę o świadczenie usług dostępu do Internetu na warunkach promocyjnych. Umowa została zawarta na czas określony 36 miesięcy.

Zgodnie z art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 16 lipca 2004 roku Prawo telekomunikacyjne (j.t. Dz.U. 2018r., poz. 1954), świadczenie usług telekomunikacyjnych odbywa się na podstawie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, przy czym w przypadku konsumenta początkowy okres obowiązywania takiej umowy zawieranej z danym dostawcą usług na czas określony nie może być dłuższy niż 24 miesiące (art. 56 ust. 4a ustawy). Tak więc przyjąć należy, że strony łączyła umowa na czas określony 24 miesięcy.

Zgodnie z wyżej wskazanym przepisem nie jest możliwe zawarcie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, gdy jest to pierwsza umowa, na okres dłuższy niż 24 miesiące, nawet w sytuacji, gdy godzi się, a nawet wnioskuje o to konsument. Zgoda konsumenta nie uchyla bezprawności początkowej umowy zawartej na okres dłuższy niż 24 miesiące. Umowa zawarta na okres dłuższy niż 24 miesiące jest nieważna w części dotyczącej postanowienia sprzecznego z art. 56 ust. 4a. (art. 58 § 1 k.c.)

Wobec powyższego pozwana zobowiązana była na podstawie tej umowy do uiszczania, po upływie okresu promocyjnego, opłat abonamentowych, które w jej przypadku wynosiły 44 złote miesięcznie. Opłaty te, co wynika z twierdzeń pozwu pozwana opłacać miała do 15 dnia każdego miesiąca za miesiąc następny. Tak więc przy przyjęciu, że okres promocyjny obejmował 6 pierwszych miesięcy trwania umowy tj. okres od 10 lutego 2015 roku do 10 sierpnia 2015 roku, pozwana po upływie tego okresu obowiązana była do uiszczania opłat abonamentowych. Pozwana, jak twierdził powód w pozwie nie uiszczala opłat abonamentowych w okresie od 15 września 2015 roku do 15 maja 2017 roku.

Uwzględniając czas trwania umowy tj. 24 miesiące, pozwana zobowiązana była do uiszczania opłat abonamentowych w wysokości po 44 złote do dnia 10 lutego 2017 roku. Tak więc żądanie pozwu zasługuje na uwzględnienie co do kwoty 878,80 złotych, na którą składają się: kwota 762,60 złotych tytułem opłat abonamentowych za okres od 15 września 2015 roku do 10 lutego 2017 roku (14 miesięcy x 44 złote i 14,60 złotych tytułem opłaty okres od 1 do 10 lutego 2017 roku) oraz kwota 116,20 złotych tytułem skapitalizowanych odsetek od należności przysługujących powodowi w tym okresie.

W pozostałej części żądanie pozwu nie zasługuje na uwzględnienie.

W Regulaminu obowiązującym u powoda, a stanowiącym integralną część umowy przewidziano karę umowną w razie rozwiązania przez operatora za 30 dniowym wypowiedzeniem umowy w przypadku nieprzestrzegania przez użytkownika postanowień umowy lub regulaminu, a w szczególności zalegania przez użytkownika z płatnościami na rzecz operatora, za co najmniej 30 dni licząc od dnia, w którym użytkownik powinien był dokonać płatności. Przypadek

ten może zostać uznany przez operatora za zerwanie umowy przez użytkownika i uprawniać operatora do windykacji różnicy między podstawową wartością opłaty instalacyjnej a opłatą promocyjną oraz różnicę podstawowych wartości abonamentów od abonamentów promocyjnych począwszy od daty rozpoczęcia umowy do dnia jej rozwiązania. Jeżeli pozwany skorzysta z tego prawa zobowiązuje się do poinformowania powoda o tym fakcie drogą pisemną.

Przytoczone wcześniej postanowienia regulaminu, stanowiącego część umowy, w sytuacji, gdy pozwana zalegała z opłatami abonenckimi, w ocenie sądu dawały powodowi podstawę prawną dochodzenia różnicy między podstawową wartością opłaty instalacyjnej a opłatą promocyjną oraz różnicy podstawowych wartości abonamentów od abonamentów promocyjnych, ale z tego uprawnienia tj. rozwiązania umowy powód nie skorzystał w okresie trwania umowy. Złożył oświadczenie o rozwiązaniu umowy w czasie, gdy umowa nie wiązała już stron. Tak więc żądanie zasądzenia kary umownej nie zasługuje na uwzględnienie.

W ocenie sądu, żądanie zapłaty przez pozwaną kwoty 36 złotych tytułem kosztów sporządzenia i wysłania wezwań nie zasługuje na uwzględnienie. Ze złożonych przez powoda dokumentów nie wynikają rzeczywiste poniesione przez niego koszty monitów i upomnień kierowanych do pozwanej

Sąd nie uwzględnił żądania powoda również w części dotyczącej opłaty za urządzenie teletransmisyjne. Cennik usług obowiązujący u powoda, na który powód powoływał się formułując żądanie pozwu w tym zakresie nie przewidywał opłaty za urządzenie teletransmisyjne. Nawet jeśli cennik opłatę taką przewidywałby to należałoby postanowienia

umowy określające koszt odbioru urządzeń teletransmisyjnych uznać za niedozwolone klauzule umowne.

Zgodnie z zapisem regulaminu pozwana jako konsument - bez względu na to co było przyczyną niezwrócenia urządzenia teletransmisyjnego, bez względu na to w jakim momencie od daty zamontowania urządzenia miało być ono zwrócone byłaby zobowiązana do zapłaty zryczałtowanej opłaty. Niewątpliwie powód ma prawo żądać zwrotu urządzenia teletransmisyjnego w umówionym terminie, jak też jest poza sporem, że jeżeli zachowanie odbiorcy, który nie zwraca urządzenia, wyczerpuje znamiona przestępstwa, odbiorca może ponieść odpowiedzialność karną. Nie uzasadnia to jednak traktowania każdego odbiorcy jako potencjalnego przestępcy i zastrzegania w związku z tym wysokich kar umownych, mających wyrównywać szkody, jakie może ponieść powód w związku z bezprawnym korzystaniem przez odbiorcę z udostępnionego mu urządzenia. Jeżeli w konkretnej sytuacji powód poniósł szkodę, to ma środki prawne, aby uzyskać jej wyrównanie, zastrzeżenie wysokiej kary za każdy przypadek opóźnienia w zwrocie nieuszkodzonego urządzenia może powodować uzyskiwanie przez powoda kosztem konsumenta nieuzasadnionych korzyści.

Charakterystyczne jest, że w regulaminie na który powołuje się powód zastrzeżono karę umowną za każde przekroczenie terminu w zwrocie urządzenia. Zastrzeżenie kary umownej tylko na wypadek nienależytego wykonania umowy przez konsumenta, przy braku podobnego zastrzeżenia na wypadek nienależytego wykonania umowy w zakresie dostarczenia urządzenia w terminie przez przedsiębiorcę jest za niedozwolone w świetle art. 385³ pkt 16 k.c. (wyrok SN z dnia 25 maja 2007 roku, I CSK 484/06) Reasumując, zapisy umowy dotyczące kary umownej za brak zwrotu urządzenia teletransmisyjnego w przewidzianym terminie jako niedozwolone klauzule umowne, zgodnie z art. 385¹ § 1 k.c., nie wiązały pozwanej. Powód nie przedstawił też żadnego dowodu na okoliczność wartości urządzenia teletransmisyjnego.

W tym stanie rzeczy na mocy art. 750 k.c. orzeczono, jak w pkt I i II wyroku.

Sąd zgodnie z przepisem art. 100 k.p.c. zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 210 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu. Uwzględniając, że wartość przedmiotu sporu wynosiła 4.076 złotych, a powód proces wygrał co do kwoty 878,80 złotych tj. w 21 %, zaś poniósł koszty procesu w łącznej wysokości 1.000 złotych (opłata od pozwu – 100 złotych, wynagrodzenie pełnomocnika procesowego będącego adwokatem – 900 złotych) Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 210 złotych (21% x 1.000 złotych)

Sąd zgodnie z przepisem art. 333 § 1 pkt 3 k.p.c. nadał wyrokowi w pkt I i III rygor natychmiastowej wykonalności.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

S., (...)